

BÜYÜK MÜCADELE

Her şeyi akışındaydı, ta ki çakma Çin mallarının yerine gelen orijinal bir virüsle, cin değil Çin bütün dünyayı çarpana kadar... Dünyayı etkisi altına alan ve insanların alışkanlıklarını kökten değiştiren, görünüşü kraliyet tacını benzediğinden dolayı “**korona**” adı verilen virüsün bütün dünyadaki ağırlığı 2 gramdı. Çin’de doğdu, insanları boğdu. Milyonlarca insanı etkiledi, Yüz binlerce insanın ölümüne yol açtı. Çin bize çok uzaktı, buraya kadar gelip bizi bulamaz zannetmişim ama yanılmışım. Kısa sürede dünya haritasının rengi kırmızıya boyandı. Korona virüs bu hastalık yolculuğunda en etkili ve hızlı seyahat aracı olan insanı seçmişti. İnsanın nefesine bindi istediği yere gitti ve ölüm saçtı. Dünyanın bütün ülkeleri bir kaplumbağa gibi kendi kabuğuna çekildi. Uçak yolculukları iptal edildi, gökyüzü gerçek sahiplerine bırakıldı. Deniz seferleri durduruldu, yunuslar ve balinalar kıyılarına daha cesurca geldiler. Şehirlerarası yollar bomboş kaldı, sokaklara sessizlik hakim oldu.

Ey Korona! O kadar küçüksün ki ancak mikroskop ile görülebilirsin ama buna rağmen dünyada çok büyük değişikliklere neden oldun. İnsanların ne kadar aciz bir varlık olduğunu hatırlattın. Dünyaya sığamayacağımızı düşünürken hayatın eve sığabileceğini gördük. Aylarca evlerimizden mecbur olmadıkça dışarı çıkamadık. Evimizde beslediğimiz sarı renkli, sevimli muhabbet kuşumuzun uzun yıllardır kafesinde neler hissettiğini birazcık olsun anladım.

Karantina günleri boyunca “evde yaşayamam, ben hareketli bir insanım” diyenler aylarca evlerinden çıkamadılar. Yaşlı ve kimsesizlerin imdadına gönüllülerden oluşan Sosyal Vefa Ekipleri yetişti. Maskeli bir hasta gördüklerinde merhamet duyguları kabaranlar acıyla baktıkları maskelerle yaşamak zorunda kaldılar. Ben gezmeyi çok severim arkadaşlarımdan sevdiğilerimden ayrılmam, diyenler günlerce birbirlerini göremediler. Alışveriş merkezlerine gitmeden duramam, alışveriş benim hayat tarzımdır, diyenler bu boşluklarını on line alışveriş yaparak geçirdiler. Çocuklarımı çok seviyorum, diyen anne babalar; torunlarının hasretine dayanmam, diyen dedeler onlara doyasıya sarılamadan bayramlaştılar.

Karantinanın başladığı ilk günlerde okullar 30 Nisan’a kadar tatil haberini duyunca oldukça fazla sevmiştim. Bu sevincimin zaman ilerledikçe ve virüse karşı alınan tedbirleri gördükçe üzüntüye dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Okulumu ve arkadaşlarımı çok özledim. Okula gidemedim ama okul evimize gelmişti. EBA ile samimi arkadaş olduk, artık ekranlar sınıfımız oldu. EBA sınıfları çok sessiz, kimseden çit çıkmıyor. Sınıfta parmak kaldırmayı, bahçede arkadaşlarımla oynamayı, kantinde sıra beklemeyi özledim. Kitaplarımı okul çantamda taşımaya hasret kaldım. EBA’da yapılan bu eğitim sistemi biz öğrencilere bazı kolaylıklar sağladı. Derste, “Öğretmenim dışarıya çıkabilir miyim?” demeye gerek yok. Çünkü kumandanın düğmesine basınca ders bitiyor, güç bende artık.

Dışarıda yapılan her şeyi özledim. Geçen gün 0-14 yaş grubuna dışarıya çıkma izni verildi. Hava çok sıcaktı ve oruçluyduk. Buna rağmen patenleri giyip arkadaşlarımla beraber parke kaldırımlarında dolaştık, çam ağaçlarının gölgesinde çimlere uzandık. Bir kuşun uçması, bir karıncanın sessizce koşturması, bulutların gökyüzünde şekilden şekile girerek süzülmesi, yaprakların hisirtisi, rüzgarın fısıltısı ve sokakta birbirine karışmış sesler sanki bunları ilk defa yaşıyormuşuz gibi bizi heyecanlandırmıştı.

Erva ÖRKÜT

Zannediyorum karantina günlerinin üçüncü haftasıydı. Mahallemizde çok sevdiğim bir arkadaşım vardı. Kısa boylu, düz saçlı, güleç yüzlü, çekik gözlü ve zayıf birisiydi Buse. Birlikte markete gittik. Çok kalabalıktı, sosyal mesafeye pek dikkat edilmiyordu. Sıranın bize çok geç geleceği çarşambadan belliydi. İşte perşembenin gelişini hızlandıran olay şöyle cereyan etti: Birkaç sıra önümüzde duran 8-9 yaşlarında olan kız çocuğu bağırmaya başladı. Anne arkamızda Çinli var! Bak Bak! Çin'den gelmiş diyerek parmağıyla arkadaşımı gösterince etrafımızda kimse kalmadı, Sıra bize beklediğimizden çok erken gelmişti. Bir Çinliye benzemen ilk defa işimize yaradı dedim arkadaşşıma kahkahayla.

Geçen gün babam haydi kızlar bugün iftarı dışarıda yapalım dediğinde sevinçten uçacak hale gelmiştik. "Nereye gidiyoruz?" diye sorunca babam balkona dedi. Doğrusu hevesimiz kursağımızda kalmıştı. Balkona çıkmak dışarıya çıkmak anlamına gelmişti, bir odadan başka bir odaya geçmek turistik seyahate döndü, koridorda yürümek kordonda yürümeye eş değer oldu.

Ramazan Bayramı unutulmazlar arasına girdi. Herkes şimdiye kadar böyle bir bayram yaşamadığını söyledi. Cıvı cıvı bayramlardan eser kalmamıştı. "Nerde o eski bayramlar" sözünü ilk defa biz ergenler söyler olduk. İnsanlar dünyayı evlerine sığdırmaya çalıştılar sesli ve görüntülü bayramlaştılar. Dedelerin ellerini ekranlardan öpüldü. Bayram harçlıkları banka hesap numaraları ile gönderildi.

Karantinanın ikinci ayı da geride kalmıştı. Evde çöpü dökmek için ablamda yarışır hale geldik. Evimize 25 metre uzaklıktaki çöp tenekesine çöpü dökmeye giderken en güzel elbisemi giydim, 25 metrelik bu mesafeyi adımlarken hiç bitmesin istedim, çöp dökmek bile lüks olmuştu

Korona virüs sağlığın çok büyük bir nimet olduğunu bir kez daha hatırlattı. Gelecekte bu günler araştırılanlar, "Gerçekten bunları yaşadınız mı?" diye sorduklarında hem de fazlasıyla yaşadık diyeceğiz. Görünmeyen bir düşmanla mücadele ettik diyeceğimize eminim. Allah bu günleri bir daha yaşatmasın, sağlıcakla kalın.

Erva ÖRKÜT

Atatürk Ortaokulu

KIRKAĞAÇ/MANİSA